

δων (1.200.000) χρυσῶν δραχμῶν καὶ ὅπερ ἐπτώχευσε διότι οἱ ξενικῆς καταγωγῆς διευθύνται του ἀπέβλεπον εἰς τὸ προσωπικόν των συμφέρον.

Τὸν Μάϊον τοῦ 1846 ἐπὶ πρωθυπουργίας τοῦ Ἰωάννου Κωλέττη με ὑπουργὸν τῶν οἰκονομικῶν τὸν Ν. Πουηρόπουλον δημοσιεύεται νόμος διὰ τοῦ ὁποίου ἱδρύεται εἰς Πάτρας ἐργαστάσιον Βαμβακοκλωστικῆς με δικαίωμα εἰς τὸν ἀνάδοχον νὰ καλλιεργῇ βάμβακα Ἀλεξανδρείας, καὶ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1848 ἐπὶ πρωθυπουργίας τοῦ ἐνδόξου πυρπολητοῦ Κωσταντίνου Κανάρη με ὑπουργὸν τὸν Δημήτριον Βούλγαρη (Τσουμπέν) δημοσιεύεται νόμος περὶ ἱδρύσεως καταστημάτων οἰνοποιίας καὶ ἐλαιοποιίας ἅτινα εἶναι καὶ τὰ πρῶτα ἐργαστάσια τῶν δύο τούτων ἐκλεκτῶν καὶ φημισμένων προϊόντων τῆς πατρίδος μας, τῶν ὁποίων ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας γίνεται μεγάλη καὶ προσοδοφόρος ἐξαγωγή εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Καὶ μετὰ τινὰς ἄλλὰς ἀποδοτικὰς προσπαθείας διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς βιομηχανίας μας φθάνομεν εἰς τὴν ἱστορουμένην προκήρυξιν τῆς 28ης Δεκεμβρίου 1857 γενομένην ἐπὶ τῆς πρωθυπουργίας τοῦ Ἀθανασίου Μιαούλη (υἱοῦ τοῦ ἐνδόξου Ναυάρχου) με ὑπουργοὺς τῶν οἰκονομικῶν τὸν Ἀλέξανδρον Κουμουνδοῦρον καὶ ἐσωτερικῶν τὸν Κ. Προβελέγγιον διὰ τῆς ὁποίας συνιστᾶτο τὸ ἐν Πάτραις οἰνοποιεῖον, ὅπως καταχωρίζεται ἡ προκήρυξις αὕτη εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλληνικῆς Βιομηχανίας τοῦ Γεωργίου Ἀναστασοπούλου υἱοῦ τοῦ Πατρινοῦ πρωτεργάτου τῆς Ἑλληνικῆς βιομηχανίας Α. Ἀναστασοπούλου (Τόμ. Α' σελ. 129).

Ἀγγελία τῆς Ἑταιρείας

«Ἡ Ἑλλάς κράτος νέον καὶ ἀρτιπαγές, ἔχει ὁμολογουμένως, ἀνάγκη

καὶ ἵνα ἀναπτύξη ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ πλούτου ὅσα περιέχει εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς ὅπως καταταχθῇ ἐν τῇ χορείᾳ τῶν ἐμπορικωτέρων καὶ βιομηχανικωτέρων ἔθνων τῆς Εὐρώπης ἅτινα, ὡς πασίγνωστον, διὰ τῆς εἰσαγωγῆς καὶ χρήσεως τῶν συντελουσῶν εἰς τελειοποίησιν ἢ ἔντεχνον μεταποίησιν τῶν φυσικῶν προϊόντων ποικίλων μεθόδων ἀνυψώθησαν εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν τῆς ἐμπορίας καὶ εὐδαιμονίας.

»Μεταξὺ τῶν σημαντικωτέρων προϊόντων τὰ ὁποῖα ἡ Ἑλληνικὴ χώρα, καὶ ἰδίως ἡ ἐπαρχία τῶν Πατρῶν, ἀφθόνης παράγει συγκαταλέγονται οἱ καρποὶ ἀμπέλων, ἀποτελοῦντες πρῶτην καὶ κυρίαν ὕλην πρὸς κατασκευὴν οἴνων καλλίστης ποιότητος. Καὶ ὁ σταφιδόκαρπος, ὁ τοσοῦτον μὲν δαφυλῶς καὶ λαμπρῶς παραγόμενος εἰς πολλὰς τῆς Ἑλλάδος ἐπαρχίας, ὡς καὶ εἰς τὴν τῶν Πατρῶν, μόνον κύριον πόρον ἔχουσαν αὐτόν, κινδυνεύει ἔνεκα τῆς ὀσμῆς προοιούσης ἀφθόνου παραγωγῆς καὶ τοῦ μεγάλου συναγωνισμοῦ τῆς προσφορᾶς αὐτοῦ, πάντη δυσαναλόγου πρὸς τὴν ζήτησιν καὶ κατανάλωσιν, ἵνα διὰ τῆς ὑφισταμένης μεγάλης καὶ τῆς εἰς τὸ μέλλον ἀπειλουμένης μεγαλυτέρας ὑποτιμήσεως αὐτοῦ, μὴ ἀσφαλισθῇ οὐδ' αὐτὰς τὰς ἀπολύτως τῆς καλλιεργίας ἀνάγκας δαπάνας. Προσδίδει ὁμως οὗτος ἐκ τῆς φύσεώς του, ὡς ἐκ διαφόρων πειραμάτων πρὸ πολλοῦ καὶ ἐρτίως γενομένων ἐβεβαιώθη, οὐσίαν προσφορωτάτην εἰς τὴν μεταποίησιν οἴνου. Δυναμένον νὰ παραβληθῇ καὶ συναγωνισθῇ ἐπιτυχῶς καὶ ἐπικερδῶς πρὸς πολλοὺς τῶν καλλιτέρων καὶ πνευματωδεστέρων οἴνων τῆς Ἑσπερίας Εὐρώπης, ὅταν μάλιστα ἡ ἐργασία τῆς μεταποιήσεως ἀνατεθῇ εἰς ἄλλοδαπούς καὶ ἰδίως Γάλλους ἐγκύρους καὶ ἐπιστήμονας διακεκριμένους ἐπὶ τῇ τέχνῃ ταύτῃ.